

Thi Fredericiamødet vedtog jo en Resolution og sendte til det Udvalg, det ærede Medlem var Ordfører for, en Deputation, som forelagde dette Mødes Ønsker, og denne Deputation gjorde sig netop til Talsmand for akkurat det, som det Mindretal, jeg tilhører, har arbejdet for i denne Sag. At visse Spørgsmaal har været et Tvistens Æble paa Fredericiamødet, som det ærede Medlem sagde, er givet; thi Hjælpekassernes Bestyrelse sammensættes efter Forholdstalsvalg, og at der er Repræsentanter blandt dem ogsaa for den konservativt tænkende Del af Befolkningen, er en Selvfølge. Men jeg havde unægtelig ikke ventet, at det ærede Medlem vilde hævde, at det, at Landstinget gør et Lovforslag mindre demokratisk, er et Fremskridt. Det er givet, at enhver konservativ Mand vil sige det, og det ærede Medlem fra Thisted (Hornstrup) sagde det jo ved første Behandling her, før Sagen gik til Landstinget. Det forstaar jeg. Men jeg havde ikke ventet, at det ærede Medlem fra Nørre-Sundby (S. Frederiksen) vilde sige det. Jeg beder det ærede Medlem henholde sig til, hvad den Deputation, der havde Pastor Christensen-Herløv til Ordfører, udtalte paa samtlige Hjælpekassebestyrelses Vegne. Det, den ønskede, er det, det ærede Medlem for Langelandskredsen (P. Munch) og jeg har gjort os til Talsmænd for fra dette Sted.

Det ærede Medlem (S. Frederiksen) sagde, at jeg havde undladt at gøre opmærksom paa det tredie Fremskridt, som han mente, Lovforslaget indeholder, nemlig at Hjælpekasserne ikke maa paatage sig Udgifter, der kan afholdes af Fattigvæsenet, uden at det har Fattighjælps Virkninger. Det er virkelig ikke en Bestemmelse, jeg tillægger nogen nævneværdig Betydning, af den simple Grund, at en Hjælpekassebestyrelse, der forstaar sin Pligt, selvfølgelig ikke vil afholde saadanne Udgifter af sin Kasse, naar den kan henwise vedkommende til det offentlige Fattigvæsen, og Understøttelsen derfra kan ydes, uden at vedkommende taber sine borgerlige Rettigheder. Det er skam ikke noget at prise hverken Folketinget eller Landstinget for, at en saadan Bestemmelse er kommet ind.

Det ærede Medlem sagde, at Lovforslaget var vedtaget her ved tredie Behandling med 88 Stemmer, og det skulde vel forstaas som en Forundring over, at vi havde stemt for det. Jeg tør sige for mit Vedkommende, at naar jeg ved tredie Behandling stemte for Lovforslaget, var det, fordi det havde faaet en saadan Affattelse — desværre ikke ved Medvirken

fra det ærede Medlems Side, men ved Støtte fra andre Sider —, at det blev en Drivfjeder til ogsaa at faa Spørgsmaalet om Understøttelse til Børn af Enker løst i denne Samling. Det svarede det ærede Medlem „Stemmer ikke“ til, og det beklager jeg. Men det var et saa væsentligt Moment for mig, at jeg ved tredie Behandling kunde stemme for Lovforslaget. Nu er det Forhold ude af Verden, efter at Lovforslaget om Understøttelser til Børn af Enker er gennemført.

Til sidst vil jeg gerne overfor den højtærede Minister udtale, at hvis det er hans Agt at fastholde den Betragtning, at Hjælpekasserne i Fremtiden overhovedet ikke maa paatage sig vedvarende Understøttelser, maa jeg anbefale mine Meningsfæller at vælge en anden Taktik, nemlig at stemme imod Lovforslaget ved denne eneste Behandling. Thi vi kan ikke gaa med til at fastslaa dette Princip.

P. Munch: Ogsaa jeg maa i meget høj Grad beklage den Udtalelse, den højtærede Indenrigsminister fremkom med med Hensyn til Forstaaelsen af Hjælpekasseinstitutionen efter dette Lovforslags Vedtagelse. Den højtærede Minister sagde, at hvis dette Lovforslag gennemførtes, fastslog man, at der overhovedet kun kunde være Tale om rent midlertidig Hjælp. Hvis denne Opfattelse skal gennemføres, betyder det en fuldkommen Revolution i den Maade, hvorpaa Hjælpekasserne har virket fra 1907 til nu. Den højtærede Minister ved — thi det fremgaar af hans egne Oplysninger til dette Lovforslag —, at hidtil har en meget stor Del af Hjælpen netop været ydet som midlertidig vedvarende Hjælp — for det Aars Vedkommende, som Oplysningerne gælder, omkring Halvdelen. Det vil sikkert være praktisk uigennemførligt at standse denne Praksis og oprette en ny Tilstand, hvor Understøttelserne kun gives som rent midlertidige. Jeg er derfor overbevist om, at hvis Lovforslaget vedtages i den Skikkelse, vil man komme ind i en meget mærkværdig Konfliktstilstand mellem det praktiske Liv og Lovparagrafferne, som jeg ikke tror kan løses paa anden Maade, end at Hjælpekasseinstitutionens Virksomhed sejrer, og man bliver nødt til at gennemføre Ændringer i Loven, eller Ministeren bliver nødt til at bøje sig med Hensyn til sin Forstaaelse af Loven. Jeg vilde derfor ønske, at den højtærede Minister kunde forandre denne sin Opfattelse. Hvis ikke, maa jeg endnu mere indtrængende anbefale Vedtagelsen af de